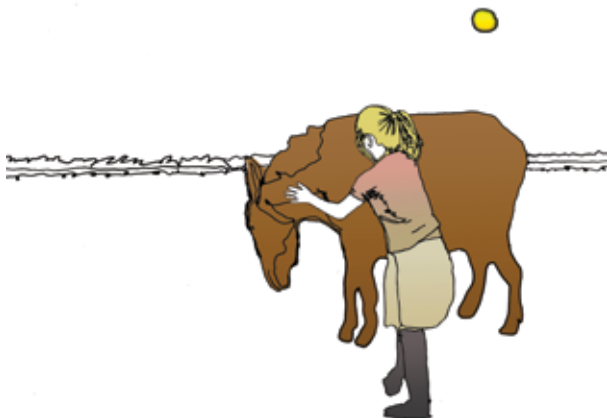

Ηρώ Παπαμόσχου

Ένας γάιδαρος
που τον λένε Ισίδωρο

εικονογράφηση
Κάτια Βαρδουλάκη

ΚΕΔΡΟΣ

Ηρώ Παπαμόσχου: Ένας γάιδαρος που τον λένε Ισίδωρο

ISBN 978-960-04-5340-9

Εικονογράφηση: Κάτια Βαρδουλάκη

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Ξένια Τρύφων

© Ηρώ Παπαμόσχου, 2023

© Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2023

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Ο Ισιντόρ, ένας γάιδaros μεγαλόσωμος και μεγαλοπρεπής, γεννήθηκε και μεγάλωσε σ' ένα χωριό της Γαλλίας, λίγο έξω από τη Λιόν. Αφεντικό του ήταν ο παπάς του χωριού, που τον έλεγαν περ Λισιέν (δηλαδή πατήρ Λουκιανό), αλλά κανένας δεν τον φώναζε έτσι. Όλοι οι χωριανοί προτιμούσαν να τον λένε περ Λιλί.

Ο περ Λισιέν αγαπούσε ιδιαίτερα τον Ισιντόρ, τον φρόντιζε και του μιλούσε σαν να ήταν άνθρωπος. Αλλά κι ο γάιδaros του έδειχνε την αγάπη του. Ο Ισιντόρ ήταν τόσο έξυπνος που, ώσπου να γίνει δύο χρονών, ήξερε άπταιστα γαλλικά. Όλα τα καταλάβαινε.

- Έχουμε λειτουργία σήμερα, Ισιντόρ, έλεγε ο περ Λισιέν, κι αμέσως ο Ισιντόρ ετοιμαζόταν.

Πρώτα τιναζόταν για να φύγει η σκόνη από πάνω του - στην εκκλησία δεν πάνε σκονισμένοι - κι ύστερα βουτούσε το κεφάλι του μέσα στη γούρνα με το νερό για να λάμψει το πρόσωπό του. Καμιά φορά σήκωνε και το δεξί του πόδι και το έφερνε όσο πιο ψηλά μπορούσε, σχεδόν το ακουμπούσε στο κεφάλι του, λες κι ήθελε να κάνει τον σταυρό του. Είχε προσέξει πως ο περ Λισιέν συνήθιζε να κάνει αυτή την κίνηση.

Στην εκκλησία καθόταν φρόνιμα πίσω από το ιερό, άκουγε τις ψαλμωδίες και περίμενε υπομονετικά να τελειώσει η λειτουργία, προσπαθώντας να μην γκαρίζει. Μια φορά που ξεχάστηκε και γκάριξε, βγήκε ο περ Λισιέν έξαλλος:

- Τι πράγματα είναι αυτά, πώς τολμάς και γκαρίζεις ενώ εμείς ψέλνουμε το *Άβε Μαρία*,

του είπε, κι ο Ισιντόρ καταντράπηκε και τέτοια απρέπεια δεν ξανάκανε.

Τα χρόνια περνούσαν. Μεγάλωνε ο περ Λισιέν, μεγάλωνε κι ο Ισιντόρ, μεγάλωνε κι η φιλία τους.

– Βρε Ισιντόρ, είπε μια μέρα ο περ Λισιέν, γέ-
ρασα, και στην Παλαιστίνη, στους Αγίους Τό-
πους, που έχω κάνει τάμα να επισκεφθώ, δεν
έχω καταφέρει να πάω.

– Α, αυτό είναι μεγάλη παράλειψη, περ Λιλί
μου, είπε ο Ισιντόρ, κι ας μην ήξερε τι είναι η
Παλαιστίνη και οι Άγιοι Τόποι.

Ο περ Λισιέν καταντράπηκε που ακόμα κι ο
γάιδaros τον κατηγόρησε και πήρε στα γρήγο-
ρα την απόφασή του.

– Λοιπόν, Ισιντόρ μου, θα πάμε παρέα στην
Παλαιστίνη, και μάλιστα με τα πόδια.

– Ωραία, πολύ ωραία! καταχάρηκε ο Ισιντόρ,

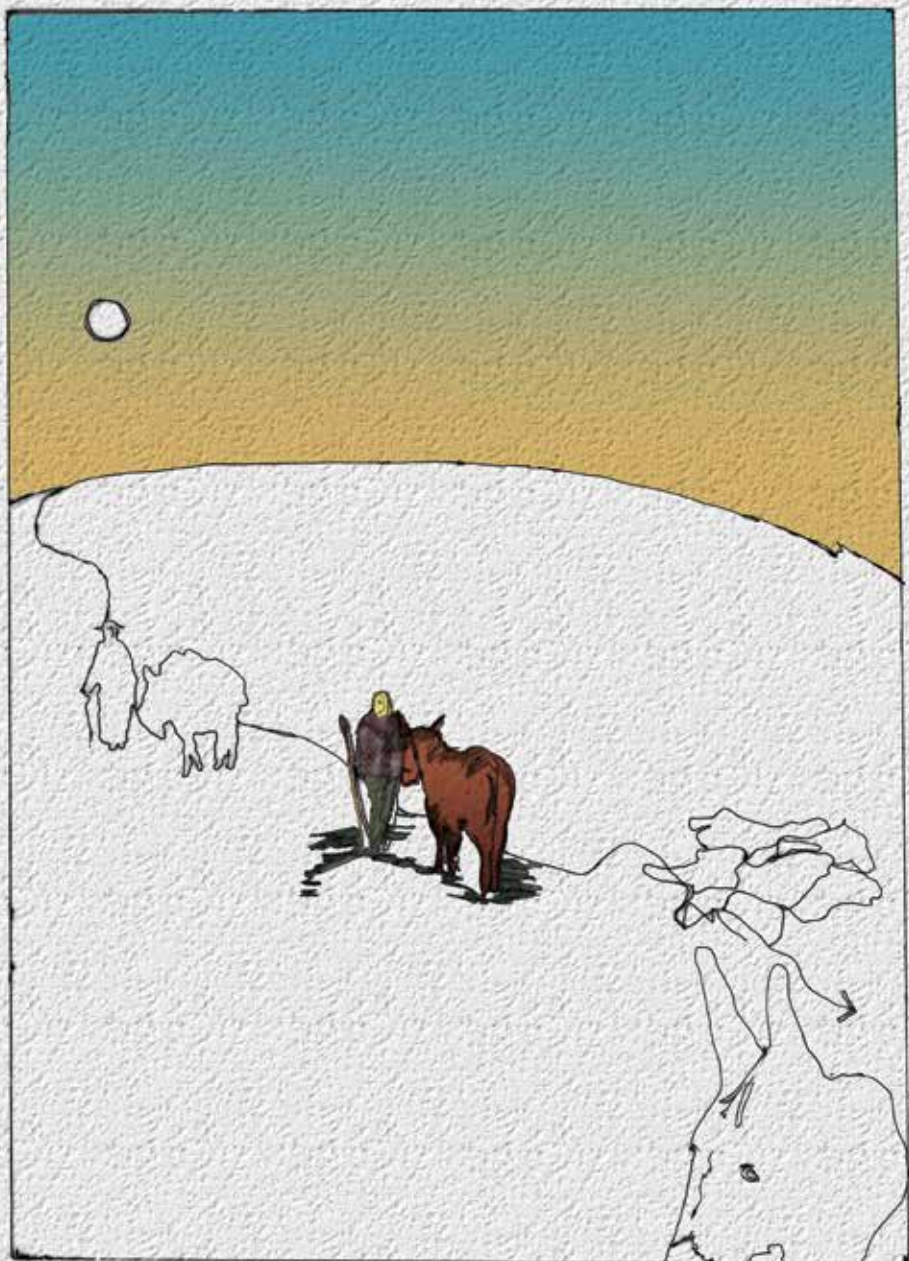
που νόμιζε πως η Παλαιστίνη ήταν στην παραπέρα γειτονιά και θα έκανε μια απολαυστική βολτίτσα.

Πού να ήξερε ο καημένος τι τεράστια βόλτα τον περίμενε...

Έτσι, ένα πρωί ο περ Λισιέν μ' έναν σάκο στον ώμο κι ο Ισιντόρ φορτωμένος μ' όλη την υπόλοιπη πραμάτεια του αφεντικού του ξεκίνησαν να διασχίσουν... ποδαρόδρομο την Ευρώπη. Μετά θα έβλεπαν πώς θα συνέχιζαν.

Δύο χρόνια περπατούσαν... και περπατούσαν... Σταματούσαν όπου μπορούσαν, ξεκουράζονταν για μερικές μέρες, κι άντε πάλι...

Πέρασαν από την Ελβετία, την Αυστρία, την Ουγγαρία, τραβούσαν για τη Σερβία, όταν ο Ισιντόρ άρχισε να γκρινιάζει. Αν και γάιδαρος, έχασε την υπομονή του. Αλλιώς είχε φανταστεί εκείνος αυτή τη βόλτα.

W. P. S. S. S.

- Μα πόσο μακριά πια είναι αυτή η Παλαιστίνη; Δεν έχει άλλη πιο κοντά;

- Μα τι είναι αυτά που λες, Ισιντόρ... Δεν ξέρεις πως η Παλαιστίνη είναι μία και μοναδική;

- Και πώς να το ξέρω, αφού ποτέ δεν μου είπες κάτι.

- Έχεις δίκιο, Ισιντόρ μου, γλύκανε τη φωνή του ο περ Λισιέν, μα κάνε κουράγιο. Σε λίγο, που θα φτάσουμε στη Σερβία, θα ξεκουραστούμε. Έχω κάτι φίλους εκεί, που θα μας φιλοξενήσουν.

- Και πόσο μακριά είναι αυτή η Σερβία;

- Ε, να... δυο τρεις μέρες περπάτημα και φτάσαμε...

- Και μετά τη Σερβία, πόσες και ποιες άλλες χώρες έχουμε να διασχίσουμε; ρώτησε ανήσυχος ο Ισιντόρ.